

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR
OMULUI ÎN ROMÂNIA - COMITETUL HELSINKI**

București, Str. Nicolae Tonitza nr.8, Sector 3, Tel / Fax: 312 45 28; 312 37 11, e-mail: apador@dnt.ro

Nr.17 /2 martie 2005

Dosar nr. 2448/2004

DOMNULE PREȘEDINTE,

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA -
COMITETUL HELSINKI (APADOR-CH)**, cu sediul în București, str. Nicolae
Tonitza nr.8, sector 3,

Depune alăturat, în 5 exemplare, declarația și motivele de recurs împotriva sentinței civile nr. 3401 din 14 decembrie 2004 pronunțată în dosarul nr. 2448/2004 de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cu rugămintea de a dispune înaintarea lor, împreună cu dosarul cauzei, la Înalta Curte de Casație și Justiție, spre judecare.

2 martie 2005

Consiliul de conducere al APADOR-CH

DOMNULUI PREȘEDINTE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A VIII-A
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR
OMULUI ÎN ROMÂNIA - COMITETUL HELSINKI**

București, Str. Nicolae Tonitza nr.8, Sector 3, Tel / Fax: 312 45 28; 312 37 11, e-mail: apador@dnt.ro

Nr.18/2 martie 2005

DOMNULE PREȘEDINTE,

**ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA -
COMITETUL HELSINKI (APADOR-CH)**, cu sediul în București, str. Nicolae
Tonitza nr.8, sector 3,

Declară recurs împotriva sentinței civile nr. 3401 din 14 decembrie 2004 pronunțată în
dosarul nr. 2448/2004 de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios
administrativ și fiscal, pentru următoarele **motive** :

**1) Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9, art. 304/1 din codul de
procedură civilă**

În mod greșit instanța a admis excepțiile ridicate de Guvernul României și de primul
ministru și i-a scos pe aceștia din cauză, deoarece:

1. Guvernul nu este o structură imună la norme și are obligația să respecte **toate**
legile, inclusiv cea a transparenței. Cel puțin sub aspectul legalității sesizării sale
de către minister, Guvernul, ca „organ al administrației publice” (conform art. 110
al. 1 din Constituție), avea obligația să verifice dacă a fost sesizat de Ministerul
Justiției cu respectarea normelor legale, inclusiv cele din Legea nr. 52/2003.
Neprocedând în acest mod, Guvernul a contribuit la încălcarea drepturilor noastre
garantate de Legea nr. 52/2003.
2. Actul de transmitere a proiectului de lege de la Guvern la Parlament nu este
exceptat de la controlul instanțelor judecătorești, deoarece nu se încadrează în
excepțiile prevăzute de art. 126 al. 6 din Constituție și art. 2 lit. a din Legea
29/1990. „Actele care privesc raporturile cu Parlamentul” sunt doar cele
menționate expres în capitolul IV (art. 111-115) din Constituție, capitol sugestiv
intitulat: „Raporturile Parlamentului cu Guvernul”. Or, actul a cărui anulare am
cerut-o nu face parte dintre actele menționate expres în art. 111-115 din
Constituție ca privind raporturile Guvern-Parlament. Excepția prevăzută de art.
126 al. 6 din Constituție și art. 2 lit. a din Legea 29/1990 fiind de strictă
interpretare, ea nu putea fi extinsă pe cale de analogie, cum greșit a procedat
instanța de fond.

./.

DOMNULUI PREȘEDINTE AL ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

2) Motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9, art. 304/1 din codul de procedură civilă

În mod greșit instanța de fond a reținut că Ministerul Justiției nu a încălcat Legea nr. 52/2003 și nu ne-a produs nici un prejudiciu, deoarece:

A) Ministerul Justiției nu și-a întemeiat niciodată, și asta rezultă din documentele interne, trimiterea intempestivă la Guvern a proiectului de lege prin existența vreunei situații excepționale, în sensul art. 6 al. 9 din Legea nr. 52/2003.

Dimpotrivă, Ministerul Justiției a apreciat că proiectul legii executării pedepselor urmează procedura comună, prevăzută de art. 6 al. 1, 2, 4 din Legea nr. 52/2003 privind transparența. Din acest motiv, la data de 7 mai 2004, Ministerul Justiției a publicat pe site-ul său proiectul de lege și a anunțat public un termen de 10 zile pentru transmiterea comentariilor, observațiilor, propunerilor din partea societății civile.

Ulterior, după numai 5 zile, la data de 12 mai 2004, Ministerul Justiției a revenit nemotivat asupra măsurii inițiale, din 7 mai 2004, de a lansa în dezbaterea publică proiectul de lege. Astfel, prin adresa nr. 152/AN/2004 din 12 mai 2004, semnată de ministrul justiției de la acea vreme, Ministerul Justiției a trimis Guvernului proiectul legii privind executarea pedepselor. În acea adresă nu se menționează nimic despre existența vreunei situații excepționale, în sensul art. 6 al. 9 din Legea nr. 52/2003, care a determinat trimiterea precipitată a proiectului.

Nici la data de 12 mai 2004 și nici mai târziu, Ministerul Justiției nu a anunțat în nici o formă publică că a revenit asupra măsurii dezbaterii transparente a proiectului de lege, dând dovadă de dispreț față de persoanele care luaseră în serios anunțul inițial și, care, în baza aceluși anunț pregăteau propuneri, observații pentru faza elaborării (redactării) actului normativ.

Este adevărat că, prin adresa nr. E 179 din 17 mai 2004, Guvernul a trimis Senatului proiectul de lege privind executarea pedepselor și a solicitat adoptarea cu procedură de urgență, dar :

-acțiunea Guvernului nu se confundă cu acțiunea Ministerului Justiției, acesta din urmă neinvocând, când a scos proiectul din dezbaterea publică, nici o urgență

-solicitarea procedurii de urgență de către Guvern a fost respinsă de Senat, deci nu a avut justificare. La dosar se află printul de pe site-ul Senatului privind procedura de adoptare a proiectului legii executării pedepselor; la rubrica „Procedură de urgență” răspunsul Senatului este „NU” (!)

B) Abia după ce l-am acționat în judecată, Ministerul Justiției s-a apărat pretextând că a încălcat legea transparenței pe motive de „integrare europeană”.

Dar, integrarea europeană nu se face prin încălcarea legii, inclusiv a legii transparenței.

De altfel, respectarea Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională constituie o preocupare a Comisiei Europene și un criteriu pentru aderarea țării la structurile europene. Astfel, în **Raportul Comisiei Europene privind progresele înregistrate de România pe calea aderării, din anul 2003**, care se afla și pe site-ul Guvernului (!), este analizat modul în care este aplicată legea transparenței și se constata că, în majoritatea cazurilor, autoritățile adoptă proiecte de legi fără a respecta legea transparenței. Cităm din Raport:

„În ianuarie 2003 a fost adoptată legislația prin care au fost stabilite condițiile procedurale de asigurare a transparenței în procesul decizional – așa numita „lege a transparenței”. Principalele dispoziții se referă la obligația de a publica proiectele de legi, astfel încât cetățenii și ONG-urile să poată participa la procesul decizional (în anumite condiții), dar și obligația de a prezenta rapoarte anuale referitoare la transparența procesului decizional. Dacă este pusă în aplicare, legislația poate îmbunătăți substanțial procesul decizional. Cu toate acestea, din datele existente rezultă că majoritatea departamentelor de la nivelul administrației centrale și locale continuă să propună legi fără să respecte noile reglementări.

În perioada de raportare, consultarea cu actorii principali din afara aparatului administrației centrale și locale atunci când sunt formulate linii de politică și se fac propuneri legislative a rămas limitată. Organizațiile neguvernamentale și societatea civilă au fost invitate să formuleze observații pe marginea unor proiecte de legi – deși nu este o situație tipică, iar timpul pe care acestea îl au la dispoziție pentru formularea observațiilor este relativ scurt -, ceea ce reduce eficacitatea procedurii consultative.” (Raportul Comisiei Europene privind progresele înregistrate de România pe calea aderării, 2003, pag. 18 – 19).

Ministerul Justiției și Guvernul ar trebui să fie printre primele exemple oferite opiniei publice de ceea ce înseamnă respectarea legii. Mai ales că, după cum am arătat, unul dintre criteriile avute în vedere de Comisia Europeană este și respectarea Legii nr. 52/2003. În speță, Ministerul Justiției și Guvernul sunt exemple semnificative doar a ceea ce înseamnă încălcarea flagrantă a legii.

De asemenea, conduita celor două autorități, pentru care respectarea întocmai a unei legi înseamnă o complicație inutilă, nu face decât să confirme disprețul și aroganța cu care acestea îi tratează, în mod constant, pe cetățeni, individual sau în diversele forme asociative.

În mod surprinzător, instanța de fond a apreciat că „procesul de armonizare a legislației României cu legislația Uniunii Europene” justifică încălcarea legii transparenței.

Aprecierea este greșită, deoarece armonizarea legislației trebuie făcută cu respectarea celorlalte legi, inclusiv celei a transparenței. Cele două procese, de armonizare a legislației și de respectare a legii transparenței, nu se exclud, ci se presupun în mod obligatoriu.

Dacă depunea un minimum de diligențe pentru a publica în timp util proiectul de lege, Ministerul Justiției respecta și legea transparenței și cerințele de armonizare a legislației. Dar, dezinteresul manifestat de minister, care nu a redactat sau nu a publicat la timp proiectul de lege, a dus la situația în care acesta a încălcat o lege nouă și importantă, a cărei aplicare chiar are nevoie de încurajare, sub pretextul „integrării europene”.

Este inacceptabil ca dezinteresul unei instituții publice să fie transformat într-o justificare a încălcării legii prin care s-a inițiat participarea societății civile la dezbaterile proiectelor de acte normative în faza preparlamentară.

Dacă era suficientă doar dezbaterile parlamentară a unui proiect de act normativ, atunci Legea nr. 52/2003 nu ar fi fost adoptată, întrucât ea reglementează o fază prealabilă dezbaterii parlamentare, respectiv faza elaborării proiectului actului normativ, proiect ce urmează apoi să fie dezbătut în Guvern și abia după aceea în Parlament.

Folosind raționamentul instanței de fond se poate ajunge în situația, foarte gravă, în care nici un proiect de lege pentru armonizarea legislației interne cu cea a Uniunii Europene nu va putea fi dezbătut de societatea civilă, în baza legii transparenței. Aceasta deoarece armonizarea legislației ar reprezenta o „situație excepțională” care justifică trimiterea proiectului la Parlament fără o prealabilă dezbateră publică. Ceea ce este în vădită contradicție cu cerințele exprimate în Raportul Comisiei Europene, citat mai sus.

--

În drept: art.304 pct. 9, art.304/1, art. 312 din Codul de procedură civilă.

Pentru aceste motive, vă rugăm să admiteți recursul și să casați hotărârea atacată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

Solicităm cheltuieli de judecată.

Depunem prezenta în 5 exemplare.

2 martie 2005

Consiliul de conducere al APADOR-CH